

maatschappelijk doel waar men periodiek aan wenst te schenken en de fiscale implicaties hiervan. Bij ING en Rabobank is deze dienst inbegrepen. Bij ABN Amro, InsingerGilissen en Van Lanschot moet extra betaald worden. Ten Cate, Hof Hoorneman en Triodos bieden hierin geen begeleiding.

Bedrijfsopvolging of overdracht kan begeleid worden door de bank, maar in de regel hebben cliënten hier hun eigen fiscalisten en accountants voor. Het vermogen dat hier vaak bij vrijkomt, is wel van belang voor de bank. Hoe groter het vermogen onder beheer, hoe hoger de absolute verdiensten. Ook uitvoering van executiele en bewindvoering wordt geboden, maar ook hier zullen cliënten veelal kiezen voor een notaris of vertrouwenspersoon in de familie. Dat dit geboden wordt heeft ook een commercieel belang, aangezien het hier gaat om vermogensbestemming. Ongeacht die bestemming is het commerciële doel wel om het vermogen onder beheer voor de bank te behouden.

ONDERHANDELEN

Het is niet dat de klanten van private banking het niet kunnen betalen, maar hoge kosten voor de kiezen krijgen terwijl daar een hooguit middelmatig rendement (niet beter dan de markt) tegenover staat, vindt niemand leuk.

De ervaring leert dat een beetje onderhandelen fors kan schelen. Kortingen tot 20 procent op de kosten zijn goed mogelijk, en hoe hoger het ingebrachte vermogen hoe meer korting er te bedingen valt. Veel private banks werken bovendien met staffels waardoor bij grotere vermogens de procentuele kosten lager worden.

Maar ook met korting is het zeer de vraag of alle extra diensten die de banken bieden, de uitnodigingen voor evenementen en de persoonlijke benadering van de adviseurs de kosten waard zijn. Wie prijs stelt op een verjaardagswens van zijn private bank zal zelden teleurgesteld worden. Besef wel dat het om een dure felicitatie gaat.

DE KOSTEN ZIJN
DOOR DE
DIVERSE
AANVULLENDE
DIENSTEN NIET
EENVOUDIG
NAAST ELKAAR
TE LEGGEN

– Column –

Schuldig over schuld

Dankzij een bèta-DNA houden cijfers en feiten mij waakzaam en mijn voeten op de grond.

Problemen kun je effectief aanvliegen met pragmatisme, in plaats van te stagneren in moralisme. Geen geloof in God(en), maar wel in ons kapitalistisch systeem, waarbij het marktmechanisme binnen een rechtstaat uiteindelijk het welzijn van zo veel mogelijk mensen maximaliseert.

Toegegeven, uw columnist is verre van empathisch of sympathiek, maar is dan ook half-Duits. De Germaanse opvoeding propageerde hard werken en sparen alvorens iets te kopen. Ik was toentertijd echt niet de enige: schuld was slecht. Massaal keken we neer op Amerikanen, die met creditcards hun consumptiewoede financierden.

Pas vele jaren later begreep ik dat ondernemingen vooral met schulden dienen te worden gefinancierd. Eigen vermogen was veel duurder dan leningen. Het kapitalisme stimuleerde groei, risico en consumptie. Schuld was juist goed.

De kredietcrisis heeft mijn kapitalistisch geloof niet aan het wankelen gebracht, hoewel het vreemd blijft dat we deze hebben overleefd dankzij het aangaan van nog meer krediet. De centrale banken drukten rentes naar nul, waardoor schulden draagbaar werden. Sparen werd daarentegen juist onaantrekkelijk. Iedereen deed mee aan het feestje: overheden,

ondernemingen en mensen van vlees en bloed.

In tegenstelling tot Nederland zijn staatsschulden in veel landen nu hoger dan ooit. Ook ondernemingen en particulieren leven meer op de pof. Maar gelukkig heeft het ingrijpen van de centrale banken gewerkt en ons kapitalistisch systeem denderd vrolijk door. Mijn geloof is rotsvast.

Maar toch... De hoge schuldgraad voelt niet goed. Zodra rentes echt omhoog gaan, gaan kasstromen van veel ondernemingen linea recta naar renteverplichtingen. Bij belangrijke landen als Italië, de VS of misschien ooit Japan wordt dan een groter deel van de belastingopbrengsten opgesoupeerd aan rente en moet de belastingdruk worden verhoogd. Burgers met schulden worden daarbij dubbel getraakteerd, wanneer ze zowel meer rente als meer belasting moeten afdragen.

Misschien kan inflatie de schuldenproblematiek oplossen. Wel jammer voor de spaarders, beleggers en gepensioneerden.

Tja, gevoelsmens.

ERROL KEYNER
is adjunct-directeur van de VEB